

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ἐκδοσθέν ἐκ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ παρ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἀπερὸς αἰσθητικὰ καὶ ἐκ τοῦ Οἴκου τῆς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΓΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ, δρ. 35. Ἐξαμηνίως δρ. 19. Γοιμηνός δρ. 10.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα γὰρ καὶ 25. Ἐξαμηνίως καὶ Τριμηνίως ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰκουμένης μηνός

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤῶΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριανίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β' -- Τόμος 30ος

Ἐν Ἀθήναις, 1 Σεπτεμβρίου 1923

Ἔτος 45ον -- Ἀριθ. 38

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΑΡ Ε GIRARDET].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ'. (Συνέχεια)

Τὸ σκληρότερον ἀπ' ὅλα θεωροῦσε νὰ προδιαθέσῃ τὴν θείαν τῆς σ' αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴν ζωῆς. Πῶς ἡ πριγκίπισσα Βιλεντίννα, ὅστερ' ἀπ' τὴν πολυτέλεια τῆς βασιλικῆς ἀδελφῆς, θὰ συνειδίκευε νὰ τὴν ὁρῇ ἢ μὴ τυχία γοναίκα, ποὺ ἔβρανε ὅστερ' ἀπὸ κάθε μεροδοῦλι;

Κι' ἔχονε πικρὰ δάκρυα, περισσότερο γὰρ τὴν θείαν τῆς, παρὰ γὰρ τὸν ἐξοτὸς τῆς.

Εἶχε διώξει, τώρα καὶ κάμποσες μέρες, τὴν καμαριέρα. Τώρα ἤθελε ἡ σειρὰ τῆς μαγειρίστρας. Αὐτὴ ἦταν μιὰ γοναίκα μὲ καλὴ καρδιά, ποὺ εἶχε ἀγαπήσει πάρα πολὺ αὐτὸ τὸ σπίτι.

— Τί ἔκαμε λέει; εἶπε κατὰπληκτη, δταν ἄκουσε τὴν ἀπόφασιν. Ἡ δεσποινὴς μὲ δῶχνει;... ἔχει παράπονα μαζί μου ἢ δεσποινίς;

— Ὁχι, κυρὸ-Καλή μου, μὴ σοῦ περ- νᾷ αὐτὴ ἡ ἰδέα, ἡ μὲν πάντοτε εὐχαριστημένη ἀπὸ σένα.

— Τότε λοιπόν;.. Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κάποια ἀφορμὴ... Δὲν ξέρω. Τὸ μυαλό

μου δὲ φτάνει ὥς ἐκεῖ... Θέλω νὰ μάθω. Ἡ καλὴ γοναίκα ἐπιμένει τόσο, ὥστε ἡ Ζινα ὁμολογεῖ τέλος τὴν ἀλήθειαν.

— Ὁχι, σὲ κρατοῦσα μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση, κυρὸ-Καλή, μὰ δυστυχῶς ἡ οἰκονομικὴ μας κατάστασις ἄλλαξε, ἄλλαξε πολὺ...

— Ἀλλάξε πολὺ... Ἐχει δὲ γούστο νὰ μὴν ἔχετε νὰ μοῦ δίνετε τὸ μισθό μου!

— Κι' ὅμως...

— Τι; Καλὲς αὐτὸ δὲν τὸ χωράει τὸ μυαλό μου! Δὲν τὸ χωράει!

— Μὰ ἀφοῦ σ' τὸ λέω, θὰ πῇ πῶς εἶν' ἀλήθεια...

— Ἀχ, ἂν ἦσαν πιδ νέα, θάμυνα... θὰ ὑπερθετοῦσα τις κυρίως μὲ ὀλιγώτερο μισθό, γιατί ἔχουν καρδιά μάλαμα καὶ τις λαοσώμ...

— Ὁχι, κυρὸ-Καλή, πρέπει νὰ βγάλῃς τὸ φῶμί σου, εἶναι πολὺ φυσικόν...

— Νᾶταν γὰρ τὸ δικό μου, πεντάρα δὲν ἔδιναν... Μὰ, βλέπεις, ἔχω δύο ὁρφανά. Μ-νοὺν μὲ τὴν ἀδερφή μου στὸ χωριό. Τ' ἄκουρα θέλουν νὰ μαζώξουν... Κι' ὅμως μοῦ κοστίζει πολὺ ποὺ θὰ ἀφίσω τις κυρίως μὲ τέτοιον τρόπο...

Καὶ μὲ τὴν ἄκρην τῆς ποδιᾶς τῆς σκούπιζε τὰ χοντρά δάκρυα ποὺ κυλοῦσαν ἀπ' τὰ κουρασμένα της μάτια, ποὺ ὁ καπνὸς τῆς κουζίνας τόσα χρόνια βισάνιζε.

Ἦρτο ἀπὸ κάμποση ὥρα σιωπῆς. καὶ νὰ ἐπρόκειτο γὰρ κριμὴν ἀπόφασιν σπουδαίας σημασίας, εἶπε:

— Ὁχι, δεῖξω στὴ δεσποινίδα πῶς βάζω τὸ λαδί, τὰ ὑπερία, τ' ἄλατι καὶ ὅλα τ' ἄλλα, γὰρ νὰ μὴν κουρίζεται πολὺ, δταν θὰ φῶγω...

Καὶ τῆς Ζινας τῆς ἐφάνηκε μονομιάς πῶς ἔμνε πιδ ἔρημη κι' ἀποστατέυ- τη μέσα στὴν ξένη βίλλα, διγ- τὴ συμπαθεία τῆς ἀγαθῆς μαγειρίστρας ποὺ, μὲ τις καθημερινὰς τῆς φροντί- δας, ἔκανε πιδ εὐκολὴν κι' ἀνετὴν τὴν ζωὴν τῆς.

Κι' ἔμνε τώρα πιδ μόνη, κι' εἶχε ὅλο τὸ σπῆτι ἀπάνω τῆς. Ἐβαζε γάν-

Ἡ Ζινα ἐθαύμαζε αὐτὸ τὸ καλλιτέχνημα...

για γὰρ νὰ μὴ γαλέσῃ τὰ βασιλικὰ χέ- ρια τῆς, τιμάθητα, ταβρά, ποὺ ἄλλοτε δὲν ἄγγιζαν, παρὰ μόνο παιγνίδια κα γλυκίσματα...

Ἦταν μακριὰ τώρα πιδ οἱ καιροί, ποὺ φώναζε τοὺς ὑπηρέτας γὰρ νὰ τοὺς διατάξῃ ν' ἄλλαξουν λιγάκι τὴ θέσιν μιᾶς πολυθρόνας, ἢ γὰρ νὰ τῆς σηκώ- σουν τὸ μαντηλὶ ποὺ τῆς εἶχε πέσει στὸ χαλί!...

Τώρα ἐργαζόταν σὺν ὑπηρετρίᾳ καὶ οἱ σκληρὲς ἀσχολίαι τῆς τῆς θόμιζαν τὸ Σισυρο, ποὺ τὸ λιθάρι τοῦ ξανα- κυλοῦσε κάτω, εὐθὺς μόλις κατόρθωνε νὰ τὸ φέρῃ ὥς τὴν κορυφὴν τοῦ βου- νῆος. Ἦτσι δὲν ξαναρχίζον κάθε μέρα οἱ ταπεινὰς δουλείαι τοῦ νοικοκυριοῦ ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς τόσα στὸ νοῦ τοῦ, καὶ ἴδιως τὸ μικρόν αὐτὸν ἐθρόν, ποὺ εἶναι σχεδὸν ἀόρατος, κι' ὅμως βρίσκεται παντοῦ, — τὸν ἐχθρὸν ποὺ λέ- γεται σκῆλη καὶ ποὺ τὸν πολέμῳ κα- νεὶς μὲ τὸ πανί, μὲ τὸ φτερό, κι' ὅμως αὐτὸς ξανάρχεται πάντα, εὐθὺς μόλις τὸν διώξῃς, μὲ μιὰ διαβολομένη ἐ- πιμονή...

Ὅσο κι' ἂν ἔβλεπε ὅλα τῆς τὰ δο- νατὰ κι' ὅσο κι' ἂν κουρασόταν, ἡ

Ἡ Ζινα εἶχε διώξει τὴν καμαριέρα... (Σελ. 297, στ. α')

μικρή βασίλισσα έδωσε το σπύτι της να πέσει πάλι σε άκαταστασία. Μια μέρα, καθώς κάιτασε τα τζάμια, που ήταν θαμνωμένα και τα παρκέτα που δε γυάλιζαν πιά όπως πρώτα, ή Ζίνα κοιμήθηκε από μια βαθιά απελπισία. Έπεσε σε μια πολυθρόνα κι έχουσε άτσελίσια, θερμά δάκρυα.

Ξαφνικά όμως κτύπησε το κουδούνι της είσοδου. Πεταχτηκε άπάνω. Ποιος νάταν τέτοια ώρα; Η Ζίνα σκούπισε καλά τα δάκρυά της και πήγε ν' άνοιξη. Μόλις έγειρε το θυρόφυλλο, είδε μια φηλή σιλουέτα, ένα μαύρο φόρεμα και το κόκκινο φουλάρι των γυναικών της Βαλκανίας.

— Μικρή μου βασίλισσα!.. Γλυκειά μου βασίλισσα!..

— Άννα-Μαρία!.. Η Ζίνα δε μπόρεσε να πη τίποτ' άλλο κι έπρεσε άφωνη στην άγκαλιά της παραμάνας της, που την έσφιξε με περιπάθεια πάνω στην καρδιά της.

Τέλος ή καλόκαρδη γυναίκα, κοιτάζοντας καταπρόσωπο το κορίτσι, είπε:

— Η βασίλισσά μου μεγάλωσε, ώ-μόρφησε, μα μου φαίνεται κουρασμένη... Έρχομαι λοιπόν να την άπρη-τίζω.

Η Ζίνα θαρρούσε πως ήταν θύμα δ-νείρου.

— Άλήθεια σό 'σαι, χρυσή μου Άν-να-Μαρία;.. Είηγησέ μου πως έβρέθη-κες έ'ω, στο Παρίσι;

— Ω, είναι άπλοόστατο. Έμαθα το δυστύχημα που σάς έ'ηκε... Σας λή-στεφαν, σάς έ'κλεψαν, φυγή μου το είδα στις έφημερίδες. Κάτι μούπε μέ-σα μου: «Τώρα σε χρειάζεται». Νά με λοιπόν, ήρθα.

— Ηρθε να μένης μαζί μας; ρώ-τησε ή Ζίνα συγκινημένη απ' τα δείγ-ματα τόσης αγάπης κι άφοσίωσης.

— Και βέβαια. Τα κανόνισα όλα στη χώρα, πριν φύγω.

— Και τον γιό σου τί τον έκαμες, Άννα-Μαρία;

Μια διαβαστική σκιά πέρασε γοργά απ' το ήλιοκαμένο πρόσωπο της αγαθής παραμάνας.

— Το γιό μου;.. Είναι τώρα δεκά-ξη χρονών παλλικάρι. Τόν έβαλα στο γυμνασίο του δελφού μου να μάθη την τέχνη.

— Όστε άφησες όλα για τη Ζίνα σου;

— Παράξενο σό φαίνεται, φυγή μου;.. Εύτυχώς έξω τα φραντζέκια και δε βρήκα δυσκολίες στο δρόμο.

Μα ξαφνικά ένα σύννεφο έσκιασε τη χαρά της Ζίνας.

— Άννα-Μαρία, είπε, το ξέρεις πως είμαστε φτωχές, ώστε να μη μπορούμε να δίνουμε μισθούς;

Η παραμάνη έπλεξε τα δάκτυλά της.

— Γι' αυτό κι' έγω ήρθα δω πέρα! Μι-σθούς! Άκου λόγια! Η Μεγαλειότη- σου θα μου πληρώσει τους μισθούς, δ-ταν θα ξαναβή στο θρόνο της Βαλ-κανίας. Γιατί θα ξαναβή, γλυκειά μου κυρία, θα ξαναβή, άκου με που σ' το λέω... Σ' άγαπούν άκόρη και-κάτω, μικρή μου βασίλισσα.

Την έμπασε μέσα κρατώντας την απ' το χέρι. Την πήγε στο σαλόνι και την παρακάλεσε να καθήση στην καλύτερη πολυθρόνα. Της φαινοταν πως τίποτα δεν ήταν άρκετά ωραίο για την Άννα Μαρία, πως τίποτα δεν ήταν άξιο για τη μεγάλη καρδιά που χτυπούσε κάτω απ' το άπλο μαύρο φόρεμά της.

Η Ζίνα την κοιτούσε με μάτια που έλαμπαν τόσο από τρυφερότητα, ώ-στε ή Άννα Μαρία δεν μπόρεσε να διστάση αυτό το βλέμμα δίγως να χύ-ση δάκρυα. Κι για να μη συγκινήση το κορίτσι, που τότε άναστήσει με το γά-λα της, έβριξε μια ματιά στα έπιπλα και στα χαλιά κι' είπε μ' ένα προ-σποιημένο κέφι:

— Νά μια πολυθρόνα που θέλει ξε-σκόνισμα, μικρή μου νοικοκυρόβλα...

Το βράδυ εκείνο ή Ζίνα έφαγε ένα έθνικό γλύκισμα, φτιασμένο με μύγ-δαλα και μέλι. Το γλύκισμα αυτό πάντα το προτιμούσε. Κι ή Άννα Μαρία θυμόταν την άδυναμία της και της τόφερε.

Η φροντίδα αυτή την έκανε τόσο ευτυχισμένη τη βασανισμένη μικρή βα-σίλισσα, ώστε θαρρούσε πως ποτέ δεν είχε φάει τίποτα τόσο γλυκό.

(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

Μόνη μου προς το κάστρο το κουφάρια- [σμένο

πηγαίνω· μια γοηούλα με σιμώνει, [μένο

μου ψιθυρίζει: «Μέσ' στο νεραϊδοπαρ- [μένο

το κάστρο να μη π'ες, κυρά μου, μόνη.

Πισοπλατίζει· έγω στο κάστρο μπαίνω, [μένο

που άλλωτε κάποιος δούκας φαν άσμένος [μένο

τόχτισε. Τώρα είν' άραχνιασμένο [μένο

κι' ο τοίχος του θαλασσογκρεμισμένος.

Η κουκουβάγια λέει στριγγό τραγούδι [μένο

εκεί που ο κλέφτης Βενετός βροντομι- [μένο

λούσε.

Και δε φυτρώνει δέντρο, ούδε λουλούδι, [μένο

όπου άλλωτε ο Τούρκος περπατούσε...

— Θάλασσα, κύλησέ το απ' άκρη σ' άκρη [μένο

το κάστρο που έδωκε δρόμο στο Μπαρ [μένο

κούφος· το από πλάτη κι' από μάκρη, [μένο

μηδένισέ το, να σβυσθ' απ' τη μνήμη!

ΜΗΤΣΑ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

«ΜΙΚΡΕΣ ΨΥΧΕΣ»

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Έπεριμέναμε μ' άγωνία την ήμέρα, που για πρώτη φορά θ' άρχιζαμε τη πρακτική μας έξάσκηση. Οι μισρές των μαθημάτων ήταν πολύ μονοτονες, σχε-δόν μελαγχολικές. Σπουδάζουμε χωρίς διάθεση, παρα πολύ, μ' άβεια προ-γράμματα, με πολύ άσχημο καθή-γητάς κι' έ'ντελως άκαταλληλους. Εί-μαστε πιά δασκαλές, και το να μάς προσφωνούν οι μαθητές· ες· ες· ες· ες· έπρουν κάποτε, άλλα και μάς έ'βο-ριζε. Στο σπύτι, κάθε μια άπο μάς είχε φτώχεια κι' ποιά τον άδελ-φο της παρόλοτο, ποιά μια κακή μητριά, κάποια πτηγή κρυμμένη μ' εβενικιά φροντίδα, κάποια δυ-στοχία, κάποια άδικία του πεπρωμέ-νου, που όμως τέλεια όποτασαν σ' αυτή. Δεν ήταν εύκολα τα δεκοτώ-μας χρόνια, και τ' άγονα μαθήματα της άριθμητικής, της παιδαγωγικής, της γεω-γραφίας, τέλε των με το να γυρίζουμε συχνά σ' ένα μελαγχολικό περιβάλλον.

Άλλ' ή πρακτική έξάσκηση μάς έσωζε απ' τη φρίκη αυτή, με την δια-κοπή της μονοτονίας, δίνοντάς μας μίαν ήμέρα αναπαιτική. Είμαστε τρι-άντα και διδάσκαμε τρεις την ήμέρα στα δημοτικά σχολεία. Έτσι ο κλήρος μάς έπεφτε κάθε δέκα μέρες. Αυτή τη βλοσυρή, τη δεκάτη μέρα, όσες έμελλαν να διδάσουν, φορούσαν το και-νύργιο τους φόρεμα, άι είχαν, κι' αν δεν είχαν, έβάζαν ένα καθαρό κολλάρι κι' ένα λαιμοδετή, κτενίζονταν καλό-τρα, και κάποια έκανε και κατάρη.

Έμπαιναν στην τάξη στις όκτω, έλ-γαν την προσοχή, σημείωναν την πα-ρουσία στον κατάλογο, και περίμεναν εκεί με μελαγχολία, με τα ματια αφηρη-μένα, έως τις έννα, για ν' άρχισουν, έ'νφ οι φίλες τους ψιθυρίζαν: — Καλό-τυχες εσείς, που πάτε στο μάθημα!

Έφθναν τρέχοντας στις δύο, με φλογισμένο το πρόσωπο, με τα μαλλιά λίγο ανακτωμένα, με τα ματια φαιγι-νά, κουρασμένες, με άδοχικές για τις ώρες έκλεινες που περσάναν ανάμεσα στα μικρά κορίτσια, εύτυχες για την πρώ-τη τους εμφάνιση, για τα πρώτα έκεί-να μαθήματα, που παρέδωσαν δειλά, για το πρώτο έκείνο άξίωμα, που απέ-κτησαν. Και διηγόντουσαν στις άλλες, έ,τι είηγησαν στις μικρές, την πρό-σθεση στο άριθμητήριο, τις διφθογ-γους και το πλέγμα της καλτσας έλε-γαν πως οι μικρές ήταν πολύ αγαπητές, πολύ έ'υπνες, μερικές ήσυχες, άλλες ζωηρές· πως ή τακτική διδασκαλία έδινε άπόλυτη έλευθερία στη μαθητευ-ομένη, έ,τι ή διδασκαλία είναι κάπως κουραστική άλλ' έ'π'ι τέλους καταντού-

σε, όστερα με άσχαρίστητη. Έπειτα ήταν ή σειρά των χαρακτηρισμών των μαθητριών που, στη στιγμή, τις περι-έγραφαν. Η Όρέφτισ είναι καλή, μα λίγο κουτή και πιπιλίζει το δακτυ-λάκι της· πρέπει κανείς να της τραβήη πάντα τ' αυτί. Η Απαμόντες είναι ώ-μορφούτσικη, αλλά κουτή, ή καυέ-νη, δεν μπορεί να κινή γυμναστική.

Η Κιρίτσα είναι άσθαδης, άπνευ-άσχημα και μουρμουρίζει, μά είναι κό-ρη έ'ως γραμματικού της Δημαρχίας, δεν είναι δυνατόν να την έπιπλήξη κα-νείς πολύ.

Όλες έκείνες, που είχαν γορίσει από την πρακτική τους έξά-σκηση, μου είχαν πει:

— Όταν θ' πάς και σό στο μάθημα, ή Άλόη θα σε δαιμονίση.

— Η Άλόη είναι ένας άληθινός διάβολος.

— Εάν δεν ήταν ή Άλόη, ή τάξη θα έ'χε πάντα ήσυχία.

— Έπρεπε να την διώξουν την Ά-λόη, είν' ένα κακό δαιμόνιο.

— Η Άλόη είναι φοβερή!

Τέλος έ'ηγα κι' έ'γω, διέσχισα τον κήπο της γυμναστικής και σταμάτησα έ-πέναντι στη γυάλινη πόρτα της τάξης, με κάποιο φόβο. Στο σκαλοπάτι ένα κορίτσι ήταν μαζεμένο με σκυμένο το κεφάλι, αλλά δεν έκλειγε.

— Τι κάνεις έ'δω; τη ρώτησα, πέρ-νοντας άσπρη δ' όρος.

— Άοχη· — άπάντησε χαμηλό-φωνα, χωρίς να με κοιτάξη στο πρό-σωπο — και ή δακτύλα δε θέλησε να μ' άφήση να μπω.

— Γιατί δεν π'ες στο σπύτι σου;

— Γιατί ή μητέρα μου δε μένει στο σπύτι τώρα.

— Και ποιά μένει ή μητέρα σου;

— Στο καπνεργοστάσιο.

— Πως λέγεται ή μητέρα σου;

— Λέγεται μητέρα — είν' — έκείνη απλά, λίγο βαρεμένη.

— Έλα, να μπ'ες μ' έμένα στην τά-ξη· θα παρακαλέσω τη δασκάλα να σε συχωρέση για την άργοπορία.

Μόλις μπήκα, γίνηκε μία αίσφνidia κίνηση· όλες έκλεινες οι μικρές — έξήν-τα ίσως — σηκώθηκαν φωνάζοντας σ' όλους τους τόνους:

— Καλημέρα, δασκάλα! Καλημέρα! Νομίζω πως κοκκίνισα απ' την πι-ρηφανία· έτρεμε ή φωνή μου, όταν έλε-γα στην τακτική δασκάλα:

— Καλημέρα, δασκινίς. Πέστε να καθήσουν οι μικρές· σάς παρακαλώ, άφήστε αυτή να μπ'η στην τάξη.

Η δασκάλα έκαμ' ένα μικρό μορ-φατικό: — Τούτη έ'δω είναι ή Άλόη. Θά διδασκεδάστε καλά, — είπε.

Και σηκώνοντας τους ώμους, πήγε να προγευματίση.

Η Άλόη της έβγαλε τη γλώσσα, έτσι για καλή άρχη.

Ήταν ένα κοριτσάκι δέκα χρονών, πολύ άπτημο, πολύ άδόναιο, με τα μάλα του προσώπου της βρώμικα, μ' ένα στόμα πλατό και μαρμαμένο, δοδ ζωηρά σταχτιά μάτια, πονηρά, ένα κε-φάλι με σγουρά κι' άνοπότακα μαλλιά, πολύ πυκνά, που νόμιζες πως από της έκαναν άναμικό το πρόσωπό της. Φο-ρούσε ένα πρότυχο λινό φορεματάκι, βραβκαρές γαλάζιες κάλτσες, μαντα-ρισμένες παντού μ' άσπρη κλωστή, κι' είχε τρυπημένα τα παπούτσια.

— Πήγαινε στη θέση σου — της είπα — και κάτσε φρόνιμη.

Έκείνη, πήγε σιγά στο θρανίο και καθήσε πέντε λεπτά ήσυχη. Άλλ' έ'νφ λέγοντας ή προσοχή, έδωσε μια τσι-μπιά στο μπράτσο της Καβαλιέρι, που άρχισε τα κλάμματα.

Η Καβαλιέρι, ήταν μια χοντρούτσικη, άσπρη και πα-χυσή, με καττανά μαλλιά, με στόμα στρογγυλό κι' άνοιγμένο· με μικρά λακκάκια στα μάγουλα, στο πηγούνι, στα χέρια, με μια δίπλα στο λαιμό της, τον χοντρό, κι' άλλη μια στην άκρη των χεριών.

Ήταν ντυμένη με κόκκινη φανέλλα, ζεστή-ζεστή, με μια άσπρη κεντημένη ποδιά, με μάλλινα κόκκινα καλτσάκια, είχε ένα ωραύτατο πανε-ράκι για το πρόγεμα. Περνούσε την ώρα κοιτώντας τα μπράτσα της, κοιτών-τας τα χέρια, τα πόδια, τις δίπλες της ποδιάς, γελαστή και στρογγυλούτσικη, φουτώντας με το στοματάκι της, μη νοιώθοντας τίποτα, με το προσωπό της το συμπαθητικό που λιαζε σ' σφαίρα άσπροκόκκινη.

— Άλόη, γιατί τσίμπησες την Καβα-λιέρι;

— Γιατί, Κυρία, είναι πολύ παχυσή, — μου άπάντησε, κρύβοντας απ' το πρόσωπό μου τα μάτια της, που μοιά-ζαν μάτια γυναικας άσθενικής· και κα-κιάς.

— Ζήτησες της συγγνώμη, γρήγορα!

— Όχι άπάντησε σκληρά, χτυ-πώντας τόνα πόδι στο πάτωμα.

— Έμπρός, Άλόη, νάσαι καλή· την πόνεσε την Καβαλιέρι, ή Καβαλιέρι κλαίει, ζήτησες της συγγνώμη.

Τότε, χωρίς να κοιτάξη ούτε μένα, ούτε τη μικρή γειτόνισσα, ψιθύρισε χαμηλόφωνα: — Ζητώ συγγνώμη.

Η Καβαλιέρι, καλοκαρδισμένη, της έβριξε στο λαιμό τα παχιά της χέ-ρια και τη φίλησε στο μάγουλο. — Ό-μως, ή Άλόη τότε άρχισε τα κλάμματα, με λυγμούς, άπαρηγόρητη.

Όσο προσπαθούσα να γίνω προστα-κτική, δεν το κατάρθωνα. Αυτές οι μικρούλες δεν πίστευαν στη άσπρη-τητα μου, στις θορυβικές μου ματιές, στην έ'ρη κι' εύνοια ή φρεση μου, στις άπειλές μου. Με κρυφοκοιτούσαν χα-μογελώντας· ή πάλι μου ζητούσαν συγ-νώμη με τα έκτεσδικά τους βλέμματα — κι' έ'γω έστρεφα προς τόν πίνακα.

Για νά μη χάσω τη σοβρότητά μου, Δέν ήταν δυνατό να τις ήσυχάση κα-νείς. Κάθε στιγμή παρουσιάζονταν ένα νέο παράπτωμα. Όσο για το Παρα-σκάντολο, ένα λεπτό κοριτσάκι, με μάτια σ' λιονταριό, και με μια μυτούλα με πλατεία ρουθούνια, όλο έτρωγε. Πρώτα είχε φάει το φωμ' από το πρόγεμα της, έπειτα έ'δωκε από κάτω απ' το θρα-νίο ένα πορτοκάλι και τόφαγε· κατό-πι έ'δωκε να ροκανίση μερικά καρύ-δια, πουχε στην τσέπη της.

— Παρασκάντολο, τρώς ακόμα;

— Κυρία, είναι ένα κουφέτο, πουχα στο καλάθι.

Πιό όστερα;

— Παρασκάντολο, πάψε το φαί.

— Κυρία, είν' ένα καρύδι, μου τό-δοσε ή Άμαράντες.

Κι' όστερα;

— Παρασκάντολο, πές το μάθημα.

Έκείνη έσροκακίπνε, και γινόταν κατακόκκινη, έδάκρυζε, δεν έβρισκε τίποτα ν' άπαντήση, έφαχνε τις τσέπες της ποδιάς της, για νά δ'η, μήπως έ-μεινε τίποτα, από κείνα που είχε ά-γοράσει. Αντίθετα, ή Σαντέλια ή έσορε όλα τα μαθήματα, έπρόσθετε με τρεις άριθμούς, έκλινε καλά τα όνόματα, κρατούσε έλαφρά την πέννα, χωρίς να μελανωθή. Στεκόταν τελείως ήσυχη, χωρίς να γυρίση στις μικρές συμαθή-τριές της, κοιτάζοντάς με κατ' εθεϊαν στο πρόσωπο με τα δειλά της μάτια, σ' νάθελε να προμαντέψη τη θέληση μου.

(Έπεται το τέλος.)

Γ' Από το 'Ιταλικό της Ματθίλδης Σεράφ ΣΠΥΡΟΣ Μ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Πάνω από τη στέγη μας νέφη κρεμασμένα και ή βροχούλα σιγαλή κι' ή τυχή άρχισε.

Τα πουλάκια έ'κεί μακριά φεύγουν φοβισμένα και στα νέφη κρύβονται τα θαμπά βουνά.

Τάνθη μες στον κήπο μας γέροντων μουσκεμένα. Είναι το φθινόπωρο τώρα που άρχισα.

Είναι το φθινόπωρο τώρα πιά που φτάνει. Μεσ' σ' της στέγας το θολό κι' ή τυχή νερό πλέουν κι' άρμενίζουσε, σ' σ' ένα λιμάνι, χλωμά φύλλα που δ βορείας τ' άρριζες σωρό.

Είναι το φθινόπωρο τώρα πιά που φτάνει. Είναι το φθινόπωρο το λυπητερό.

Μ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΥΦΟΣ, ΤΕΧΝΗ, Κ.Τ.Λ.

'Αγαπητοί μου,

ΑΠΟΤΕ σὰς πα-
ρουσία εἶνα μικρό
μου ἀνεψιό, πὺν ἡ-
θελε νὰ μάθῃ νὰ
γράφῃ γιὰ νὰ δο-
ξασθῇ. Τώρα με-
γάλωσε. Τὸ παι-
δικό του ὄνειρο
τάφησε πιά.
Ἐγείνε «πρα-
κτικός». Εἶναι
διπλόσος σὲ
μὴν Ἀμερικα-
νικὴ Ἐταιρεία, πληρώνεται σὲ διλλά-
ρια καὶ κερδίζει δὲν ξέρω πόσες χιλιά-
δες δραχμὲς τὸ μῆνός. Διαβάζει ὅμως,
παρακολουθεῖ τὴ φιλολογικὴ κίνηση.
Καὶ τὸ μόνον πὺν τοῦ εἶνε ἀπὸ τὴν
παλιά του λόξιν, εἶναι πὺς ἔχει γού-
στο καὶ πὺν, ξέρει νὰ κλέν τὴ λογοτε-
χνήματα καὶ καλλιτεχνήματα.

Προχρὲς πὺν ἦρθε σὶδὸ σπῆτι, μοῦ
μίλησε γιὰ τὸ «Μικρὸ Ἀεροπόρο» τοῦ
προπερασμένου φύλλου. Τὸν ἄρεσε,
λέει, αὐτὴ ἡ Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή.
Καὶ τὴ διαβίωση δυό-τριεῖς φορὲς.

— Ἀλήθεια; τοῦ εἶπα. Τὸ εἶναι θὰ
βοήθῃς κί εἶνα τυπογραφικὸ λάθος,
πὺν κρυφὸ, πὺν μὲ πείραξε πολὺ,
γιατὶ μοῦ χάλασε τὸ ὕψος ἔς εἶνα μέ-
ρος. Ρώτησα γί' αὐτὸ πέντ' ἔξην. Κανέ-
νας δὲν τὸ εἶχε ἀντιληφθῇ. Εὐὸ ὅ-
μως, πὺν ἔχεις γούστο καὶ ξέρεις ἀπὸ
ὕψος... δὲν μπορεῖ, ὅτ' αὐτὸ προσέξῃς,
θα τὸ βοήθῃς.

— Ὅχι, ψιθύρισε ὁ ἀνεψιός μου,
δὲ θυμύμαι... δὲν ἐσταμάτησα πού-
θενά. Πὺν ἦσαν αὐτὸ τὸ λῆθος;

— Ἐδὼ ἀκριβῶς. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε.
Θὰ τὸ βοήθῃς τώρα τουλάχιστον πὺν
σοῦ εἶπα;

Καὶ πῆρε τὸ φυλλάδιο καὶ τοῦ διά-
βασα ἀπὸ τὴν Ἐπιστολή μου:

«Μερικὰ ὅμως ἔμεναν, τὰ χάνουμε
ὅς τὸ ἐρχόμενον καλοκαίρι, τὰ ξανα-
βλέπαμε ἀξάφνα σὶν Πλατεῖα ἀγνώ-
ριστα, καμαρωτά, ἀκατάδεχτα, μὲ τὸ
ἀσπρο σπαθάκι ἢ μὲ τὴς κίτρινες ἐπω-
μίδες».

— Σ' αὐτὴ τὴν περίοδο, τὸν ρώ-
τησα, βόρσκεις καμμὴ ἀνωμαλία; Ἡ
σοῦ φαίνονται ὅλα σωστά;

— Γιά, νὰ ἰδῶ.

Πῆρε τὸ φυλλάδιο, διάβασε καὶ μό-
νος του τὸ κομματάκι ἐκεῖνο, ἐπρό-
σεξε, σκέφτηκε καὶ τέλος εἶπε:

— Ὅχι... Δὲν βλέπω τίποτα. Κα-
νένα τυπογραφικὸ λάθος. Καὶ καμ-
μὴ ἀνωμαλία.

— Παρίεργον!.. Ὅχι σὺ λοιπόν;...
Μὰ γιὰ πρόσεξε καλύτερα. Δὲ βλέπεις

ένα ὕψος ἀσύνδετο χωρὶς κανένα λό-
γο; Δὲ βλέπεις σὶν οἰκὸν τρία ῥή-
ματα, — ἔμεναν, τὰ χάνουμε, τὰ ξαναβλέ-
παμε, — χωρὶς κανένα ἀσύνδετο, χωρὶς
κανένα καί, πὺν ἀφεύκτως ἔπρεπε νὰ
ὑπάρχῃ σὶδὸ τελευταῖον;.. Ἐλα, δὲν
μπορεῖς νὰ τὸ βοήθῃς καὶ θὰ σοῦ τὸ πῶ:
Αὐτὸ τὸ ὅς, ἐδὼ, εἶναι τυπογραφικὸ
λάθος. Ἐγὼ εἶχα γράφῃ καὶ. Να, τὸ
διορθώνω. Διάβασέ το τώρα εἶσαι δι-
ορθωμένο, νὰ ἰδῇς τὴ διαφορά.

Ξαναπῆρε τὸ φυλλάδιο ὁ ἀνεψιός μου
καὶ διέβρεσε δυνατὰ:

«— Μερικὰ ὅμως ἔμεναν, τὰ χάν-
ουμε καὶ ὅς τὸ ἐρχόμενον καλοκαίρι
τὰ ξαναβλέπαμε...»

— Σὶ σὺ! στάσου! τὸν ἔλεον. Ὅχι
καὶ ὅς. Πρῶτον θάειαν χάσμα διά θ
ἡθελε καὶ ὅς. Ἐπειτα τὸ ὅς θάειαν
πλεονάζει, περιττὸν. Τὸ ὅς ὅσον βλέ-
πει... Ξαναδιάβασέ το μόνο μὲ τὸ καί.

Τὸ ξαναδιέβρεσε:

«— Μερικὰ ὅμως ἔμεναν, τὰ χάν-
ουμε καὶ τὸ ἐρχόμενον καλοκαίρι τὰ
ξαναβλέπαμε ἀξάφνα σὶν Πλατεῖα
ἀγνώριστ κί λ».

— Ἐ, ἵνα τὸ ἰδῶς τώρα;

— Ἐχε εἶ δίκιο, ψιθύρισε ὁ ἀνε-
ψιός μου, τώρα εἶναι καλύτερο...
Ἀλλά...

— Τί ἄλλὰ;

— Διπλολογεῖς πολὺ, θεῖτε μου!
Ἐγὼ ποτὲ δὲν θί πρότερον αὐτὴ τὴ
μικρή, ἢν ἀσήμενιν ἀνωμαλία τοῦ
ὕψους. Ὅς εἶ κανένα, πιστεύω, ἀπὸ
τοῦ ἀναγνώστη σὰς!

— Ἐχεῖς λάθος. Ὅσοι ἔχουν γού-
στο ἀληθινά, ὅσοι ξέρουν ἀπὸ ὕψος,
εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴν ἐσταμάτησαν
ἐκεῖ, νὰ μὴ μπερδεύτηκαν καὶ νὰ
μὴ καταλάβῃ πὺς κίτι εἶλε τε, πὺς
κίτι ἄλλαξε, πὺς ἔβρε τέλος πάντων
εἶνα τυπογραφικὸ λάθος. Μπορεῖ νὰ
μὴ τὸ βοήθῃς, μπορεῖ νὰ μὴν ἔ-
σβυσαν τὸ ὅς; γιὰ νὰ γρῶ πὺν καί,
πάντα ὅμως, σκεφίστηκαν κί αὐτο
φθάνει.

Μὰ σὰς παρακαλῶ! ἐπέμνε
ὁ ἀνεψιός μου πὺν ὑπερασπιζόταν
τώρα τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ γούστου
του. Τόσο ἀπριμνιὸν ἦεν τὸ καί;
Δὲν ἐπιτρέπεται τὸ ἀσύνδετο ὕψος;
Δὲν μποροῦσατε ἐξίτρετα νὰ πῇ εἶ δὼ:
«ἔμεναν, τὰ χάνουμε, τὰ ξαναβλέ-
παμε»; Ὁ Κίτρινος πὺν ἦεν, στο-
χάζομαι, καὶ μετὰ τὸ λογοτεχνῇ, δὲν
εἶπε ἡθελε, εἶδα, ἐνίκησα» χωρὶς καί;

— Ἀμπόβ! καὶ πὺν τὸ θυ-
μήθηκες! φῶ αἶμα. Μόνον σὲ τέτοιες
περσιόσεις παραλείπεται τὸ καί,

μόνον σὲ τέτοιες φράσεις ἐπιτρέπεται
ἢ ἂν θάειας, ἐπιβιβάζεται τὸ ἀσύνδετο
ὕψος. «Ἡθελε, εἶδα, ἐνίκησα». Ὁ λό-
γος τοῦ Κίτρινου θάειαν τὰ τρία τέ-
ταρτα τῆς ἐνάργειας, τῆς δυνάμεως του,
ἂν ἔλεγε κί ἐνίκησα». Ἐπίσης δὲν

χρειαζόταν κανέναν ἀσύνδετο σὶν
φράση αὐτῆς συννοήζει μὴ ἀνθρώ-
πιν ζωή. «Ἐνίκηθηκα, ἔκλαψε, γέ-
λασε, πῆδαν».

Ὁ ἀνεψιός μου μᾶλλον μὲ πολλὴ
προσοχή. Κί ἐξακολουθῆσα:

— Τὸ ἀσύνδετο ἐπιτρέπεται ἀκόμα
ἢ ἐπιβάλλεται οὐ μὴ ποραιοτική
ἀφήγησις, μὲ ἱστορικὸν μάλιστα ἐνε-
στώσεις: «Ἀρπάζει τὸ καπέλλο του,
σπρώχνει τὴν πόρτα, βγαίνει». Ἡ
σὶν παράταξη χαρακηριστικὸν ἐπι-
θέτων: «Ἡταν δόλιος, πανούργος, ὁ-
ποκριτής». Ἀν ἐβράσαμε σὶδὸ τελευταῖον
εἶνα καί, ἢ ἂν δόλιος, πανούργος κί
ὁποκριτής, θάειαν σὰ νὰ λέγαμε πὺς
αὐτὰ ἦσαν μόνον, τίποτ' ἄλλο. Ἐδὼ
χωρὶς τὸ καί, ἐννοοῦμε: «καὶ καί
πυραπάνω, κί» ὅ, τι ἄλλο θέλεις.

Ἀλλὰ σὰ καλὰ καθούμενα, φιλε μου,
δηλὸν οὐδὲν περιόδους ἀπλῆς ἀφήγησις,
τὸ ἀσύνδετο ὕψος εἶναι ἀνωμαλία,
λῆθος. Μπερδεύει τὸν ἀναγνώστη.
Χαί τὴν κανονικότητα, τὴν καθι-
ρότητα, τὴν ἀκρίβεια τοῦ ὕψους. Κί
θάν δὲν εἶναι ἀπὸ τυπογραφικὸ λά-
θος, δείχνει πὺς ὁ συγγραφεὺς δὲν
ξέρει... νὰ γράφῃ καλὰ. Ἐχεῖς
τώρα καμμὴ ἀντίρρηση;

— Ὅχι, ἀποκριθῆκε ὁ ἀνεψιός μου,
ἀλλ' αὐτὲς οἱ διπλολογίαι δὲν εἶναι
βέβαια γιὰ ὅλους.

— Καὶ ποῖος σοῦ εἶπε πὺς εἶναι
γιὰ ὅλους; Γιὰ πολὺ λίγους μάλιστα!
Ὑπάρχουν ἀκόμα καὶ συγγραφεῖς,
ἀκουσμένοι μάλιστα, πὺν γί' αὐτὰ δὲ
δρουν πεντάρα. Φυσικά, αὐτοὶ δὲν
εἶναι συγγραφεῖς γιὰ ἐλεγκτοῦς γρά-
φουν ὅς-τοσο, τυπώνονται, διαβάζον-
ται, φημιζονται, κερδίζουν. Τί σημαί-
νει; Ὑπάρχουν ὅμως κί ἄλλοι πὺν εἶναι
ἱκανοὶ νὰ χαλάσουν τὸν κόσμον γιὰ εἶνα
τυπογραφικὸ λάθος. Θυμοῦμαι ἔμεν,
ἀπὸ τὴν Κέρκυρα, τὸν πινητὴ Γερ-
σίμο Μικροῦ. Ἡταν ἀληθινὸς καλ-
λιτεχνῇ. Ὅταν εἶχα τὴν «Ἐκτονογρα-
φημένη Ἐοῖα», μοῦ εἰσεῖλε ἀπὸ καί
νὰ τοῦ βάλω εἶνα ποίημα. Τυπώθηκε
μ' εἶνα μικρὸ, ὅλως ὁ ὅλον ἀσήμενιν
τυπογραφικὸ λάθος. Πὺς θὰ τὸ κα-
λόβινε; ἴσως κανέναν. Ἀλλὰ ὁ Μι-
κροῦς πῆγε νὰ σκίση. Καὶ μοῦ τηλε-
γραφήσε, — φαντάσου! — νὰ τὸ διορθώ-
σω εὐθὺς σὶδὸ ἐτόλεμον φύλλο.

Ὁ ἀνεψιός μου χιμυρόλασε ἀφη-
ρημένα. ἴσως εἶχε ἀρλόσει πάλι νὰ
θυμᾷ αὐτὸ διλλίριόν του.

— Μικρὰ πρῶματα αὐτὰ, τοῦ εἶπα, ἔ,
— Ἐγὼ κ' ἐγὼ; ψιθύρισε. Ὅταν
μερικοὶ τὰ θεωροῦν τόσο μεγάλιν...

— Κί εἶναι! Γιὰ τὸ ὕψος, γιὰ τὴν
τέχνη, εἶναι. Ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελος ἔ-
λεγε: «Μικρὰ πρῶματα κάνουν τὴν
τελειότητα. Ἡ τελειότης ὅμως δὲν
εἶναι καθ' ἑαυτὴ μικρὸ πρῶμα!»

Σὰς ἀσπάζομαι

ΑΙΑΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστορημα τοῦ Ἀναδη-
ματῆ Jules Sandeau].

ΚΑ' (Συνεχῆσις)

— Εἶναι περιττὸ νὰ σὰς πῶ πε-
ρισσότερα γιὰ νὰ σὰς παραστήσω
ποσο εἶναι ἐπικίνδονον νάντιστεκεται
κανεὶς σὰ μὴ τέτοια κλίση. Ὅταν τὸ
παιδί τὸ ἀναγκάσῃς νὰ πάρῃ ἐπαγγελμα-
τὸν δὲν τοῦ ἀρέσει, νὰ εἶσαι ὁσδοκίος
πὺς δὲν θα ἐπιτο, τὸ σ' αὐτὸ ποτέ.
Καὶ πάντα τοὺς γονεῖς θὰ τοὺς τῶπτη
ἢ συνειδητοῖς, πὺς εἶναι αἰτία τῆς
ἀποτυχίας καὶ τῆς δυστοχίας τοῦ
παιδιοῦ του...

— Μὰ τέτοιο ἐπάγγελμα! φιδό-
ρισε ἡ μητέρα δακρυομένη.

— Το ξέρω, ἀποκριθῆκε ὁ Λουκιάρ-
χης, εἶναι σκληρό... Γὰ γονεῖς, καὶ
μαλιστα καλοὺς καὶ φιλοστόργους γο-
νεῖς σὰν καὶ σὰς, πὺς δὲν ἔχουν παρα-
εἶνα μόνον παιδί, εἶναι μεγάλη λύπη νὰ
τοὺς γίνετι ναυτικός ὁ μονακριβὸς
τοὺς, νὰ τὸν ἔχουν πάντα σχεδὸν μα-
κριὰ τοὺς καὶ νὰ ξέρουν πὺς ταξεί-
δευε τὴν μίαν ἡμερὰ θάλασσαν, ἢ ὅσοι
ζοῦν σ' εἶνα ὡραῖο, στενά, ἀνιήτο σπῆ-
τι, δαυὸν θα μποροῦσε νὰ ζῇ μαζί τοὺς
κί ἐκεῖνος ἀσφαλῆς. Μ' ὅλ' αὐτὰ δὲν
πρέπει νὰ ἐσιμμενεῖς. Εἶναι ἀνάγκη
γιὰ τὴν εὐτοχίαν τοῦ παιδιοῦ, πὺς θὰ
εἶναι καὶ δική σας ὅπως δική σας
τώρα εἶναι κί ἡ δυστοχία τοῦ. Γιατὶ
δὲν σὰς τὸ κρύβω. Σημεῖον ὁ Στέφα-
νός σας εἶναι ἐν τῇ ἡμέρᾳ.

— Ὅς μοῦ!.. ψιθύρισε ἡ μητέρα
κλαίοντα.

Μ' αὐτὴ τὴν φορά, ὁ ἄνδρας τῆς
δὲν τῆς ἔγνεψε νὰ σωπάσῃ. Ἐπῆρε κί
αὐτὸς τὸ κεφάλι θλιβερά. Κί ὁ Λουκι-
άρχης τελείωσε τὴν ὁμιλίαν τοῦ ἐπει:
— Ἡ ἀπορία τοῦ γιοῦ σας θα γί-

«Ἡ μητέρα προσευχόμην...» (Σελ. 301, στ. β').

νεται αἰτία καὶ χαρὰς καὶ λύπης.
Θὰ λυπάστε δταν θὰ εἶναι αἰών,
ἀλλὰ ποσο θὰ χαίρεστε δταν θὰ ἔρ-
χεται νὰ σὰς βλέπῃ!.. Ἡ λύπη σας θὰ
εἶναι σπαραγμὸς καρδίας, μὰ ἡ χαρὰ
σας θὰ εἶναι
εὐδαιμονία.

Εἶναι παρα-
τηρημὸν ὅ-
τι δὲν δ-
πάρχουν
πὺς φιλό-
στοργα καὶ
διὰ ἀπὸ τοῦς
ναυτικοὺς ὅς
μας. Ὅσο
γιὰ τὸ ἐ-
πάγγελμα,
μοῦ φαί-
νεται πὺς δὲν
ὑπάρχει ὡ-
ραιότερο,
ὁφειλότερο,
πὺς νὰ ὁ-
πηρετῇ κα-
λύτερα τὴν
πατρίδα καὶ
τὴν ἀνθρωπότητα.

Αὐτὴ, ἀγαπητοί μου,
εἶναι ἡ γνώμη μου. Σωφθῆτε κί ἀπο-
φασίστε. Ἀπὸ τὴν ἀπόφασίν σας κρέ-
μεται τὸ μέλλον τοῦ γιοῦ σας.

Οἱ γονεῖς τοῦ Στέφανου δὲν μπο-
ροῦσαν πιά νὰ ἔχουν ἀντίρρηση. Ὅση
κί ἂν ἦσαν ἡ λύπη τοὺς, ἔπρεπε νὰ
ὁποκίον σὶν ἀνάγκη. Κί ἔδωσαν
τὴν ἀδείαν νὰ γίνῃ ὁ γιός τοὺς ναυ-
τικός.

Ἡταν μὴ ἀπόφασιν πὺς προκαλοῦσε
λύπη, ἀλλὰ καὶ χαρὰ. Τὸ ἐπάγγελμα
εἶχε τὸ χωρισμὸν, τοὺς κινδύνους τοῦ,
τὴς δυσκολίας τοῦ ἦεν ὅμως πραγ-
ματικὸς ὡραῖος κί ὁφειλός, ὅπως εἶχε
τῇ κί ὁ Λουκιάρχης.

Ἀμέσως ὁ Στέφανος ἔδωσ' ἐξέτα-
σεις καὶ μῆκε σὶν προπαρασκευα-
στικὴ Ναυτικὴ Σχολή. Καὶ σὲ λίγον
ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους δο-
κίμους.

Τώρα θαλασσοπορεῖ σὲ μακρινούς
ὠκεανούς, ἐν ᾧ οἱ γονεῖς τοῦ κάθονται
σὶδὸ ἔρημον σπῆτι, καὶ μετροῦν τὴς ἐβ-
δομάδας, καὶ περιμένουν τὸ ταχυδρο-
μεῖον. Ἡ μητέρα προσεύχεται σὶν ἐκ-
κλησία γιὰ τὴν ὁγία τοῦ ἐσπεμένον
τῆς καί, δταν βρῖσκει σὲ κανέν' ἀπρο-
γιάλι, παρακαλεῖ γονατιστὴ τὴ θάλασσαν
νὰ τῆς τὸν φέρῃ πίσω...

Καθὲς οἰκουμενιστικὴ γὰρ ἐξαφανί-
σθηκε, γιὰτὶ ἔφρε, ἐπέταξε κανεὶς πὺς
ἦταν ἡ ζωὴ τοῦ σπῆτιος. Δὲν παραπο-
νοῦνται ὅμως εἰ καλοὶ γονεῖς. Ὑπο-
μένουν, καμαρώνουν καὶ τὸ λένε μα-
λιστα, πὺς ὁ γιός τοὺς, ἀντὶ νὰ δια-
λέξῃ μὴ ἡσυχίαν, εὐκολίαν κί ἀτάραχην
ζωὴν, ἐπρωτιμῆσε τὸ κοραστικό, τὸ

πολοκόμαντο, ἀλλὰ χρήσιμο καὶ δοξα-
σμένο στάδιο τοῦ ναυτικοῦ.

Ἐπειτα ἔρχονται καὶ μέρες πὺς τοὺς
κάνουν νὰ τὰ ξεχνοῦν ὅλα. Ὁ Στέ-
φανος ξαναγορῖζει τὸν βλέποντο μπρο-

«Παρακαλεῖ γονατιστὴ τὴ θάλασσαν...» (Σελ. 301, στ. β').

στά τοὺς μὲ τὴν ὄραία στολή τοῦ,
γεμάτων ὁγία καὶ λευκινά. Τὸν σφί-
γουν τὴν ἀγκαλιά τοὺς μὲ τὴν ἴδιαν
στοργὴν πὺς αἰσθάνεται κί ἐκεῖνος.
Κλαίει κί οἱ τρεῖς ἀπὸ χαρὰ. Ἀ, τί
χαρὰ εἶν' ἐκεῖνη! Εὐδαιμονία, ὅπως
τὸ προεῖπε κί ὁ Λουκιάρχης.

Τέτοια χαρὰ, τέτοια εὐδαιμονία τὴν
αἰσθάνονται μόνον ἐκεῖνοι πὺς κάνουν
σὶν κόσμον τὸ καθήκον τοὺς, ὅπως τὸ
ἔκαμαν ὁ Στέφανος κί οἱ γονεῖς τοῦ.

ΤΕΛΟΣ

ΤΟΥ «ΒΡΑΧΟΥ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ»

[Παράφρασις π. Γ. ΘΕΡΜΠΟΥ καὶ
Γ. ΖΕΝΟΠΟΥΛΟΥ]

ΝΕΑ ΘΡΥΨΙΔΑ

Πείθομαι εἰς τὸν τεχνοκρίτην τῆς
Ζωγραφικῆς πὺς δὲν εἶναι ἱκανὸς
νὰ τροβήξῃ μὴ πινελιά. Ὅμ ὅμως
κί εἰς τὸν τεχνοκρίτην τῆς Μουσικῆς
πὺς δὲν μπορεῖ νὰ βγάλῃ μὴ
σωστὴ νότα.

Οἱ αἰῶνες μᾶς συνήθισαν νὰ πι-
στεύωμε ὅτι πάντα τὸ καλὸ ἔρχεται
ἀπὸ τὸν. Τοῦς ἐβλήθησαν ἡ ἀπλότης,
ἡ ἀμάθεια, ἡ ἀγνοία ξένων γλωσσῶν
κί ἡ ἔλλειψις αὐτοπεποιθήσεως τῶν
ἐντοπίων. Διὰ νὰ νάτραπῃ λοιπὸν
αὐτὴ ἡ πρόληψις, ἡ ὅλοι πρέπει νὰ
μένουν σὶν τόπο των, ἢ ὅλοι νὰ
ταξιδεύουν.

Ἡ γὰρ ἰδία μὲ τὸ εἶνα τῆς μάτι βλέ-
πει δεξιὰ καὶ μὲ τὰ ἄλλ' ἀριστερά·
καὶ τὸ ψάρι ἔρχεται ἀπ' ἐμπρός καὶ
τὴν τρώγει. Ὅποιος παρατηρεῖ καὶ
περιπατεῖ σὰ ἴσιν, κινδυνεύει ὀλι-
γώτερο.

Α. Γ. Κ.

